

◆ L'HORA NOVA ◆

Un acord de transcendència per Vic

Aquest nou Ajuntament que tenim a la ciutat, s'enfronta hàbilment amb els problemes que crea per als municipis l'existència de la guerra i el fet de l'evolució ràpida que s'opera vers una nova economia en tots els llocs on el perill del feixisme ha desaparegut, i fins i tot en els indrets on aquest n'ha estat tret suara. Certifiquen el què diem, una sèrie d'acords que han estat presos en el curs d'aquest darrer temps i, per més concretar, des de la seva constitució.

Llarg seria fer el comentari de cada un d'aquells que es troben a primera línia, sobretot si volguéssim fer lo amb la cura i amb la justesa que pertoca. No ens entretindrem, doncs, ni amb l'acció comentarista de tots ells, ni amb la que produeix el relacionar-los. Unicament, però, esmentarem el que a judici nostre ocupa el primeríssim lloc de la totalitat dels esdeveniments fins el present.

Es tracta de l'acord pres en la darrera sessió de la Comissió de Govern, a proposta de l'Alcalde-President de la Corporació Municipal, referent a la constitució d'una Comissió Especial que tindrà al seu càrrec fer els treballs i les gestions que cregui oportunes per tal d'industrialitzar la població vigatana dintre el termini més curt possible.

Quasibé ni caldria consignar la importància del mateix. El fet sol de la seva lectura la significa amb prou amplitud. Però considerem una necessitat esmentar-la juntament amb la història que l'ha precedit.

A la ciutat vigatana, abans, no hi cabien indústries. La industrialització progressiva del poble hauria portat un augment immediat i considerable d'aquest, i amb ell, també, l'avaç ràpid del liberalisme. I això era cosa que no volia el clergat local, a fi d'assegurar-se un lloc on hi pogués exercir amb tota l'extensió els seus dominis i la seva influència.

Vic s'hauria industrialitzat si no haguessin existit els entrebancs que sempre oposà a tot intent d'aquesta mena

el conglomerat que fins ara hi ha existit en el seu si per no permetre el seu creixement. Anys enrera, una empresa estrangera volia muntar-hi una fàbrica importantíssima. Foren prou les visites i les recomanacions de les primeres autoritats eclesiàstiques de la ciutat vigatana, perquè restessin esmunyits i nuls els anhels que tenia la mateixa.

D'aquesta realitat no n'ha patit ningú més que la massa liberal i treballadora de Vic. Comprovat és que fins ara no podia sorgir dintre la ciutat cap espurna lliure d'acceptable contingut social. D'una manera o d'una altra, ells, els que volien perennalment el raquitisme de la ciutat, la perseguïen fins a anul·lar-la. Amics nostres d'esquerra que ara ocupen llocs de responsabilitat en la nostra Corporació municipal, ens en donarien certificacions contundents que no donarien lloc ni al més petit dubte.

La industrialització de Vic, per tant, comporta el creixement d'una ciutat amb possibilitats per fer-la. Podem acabar avui, en l'inici de la nova economia encetada, amb l'imposat raquitisme ciutadà i obrir el camí del seu progrés lent, però segur, que pot situar la nostra ciutat, en un temps, al nivell exacte d'aquelles que en fa molt la deixaren enrera. No ens cal gaire. Amb l'ajut decidit dels alts organismes governamentals i de les directives de les centrals sindicals, podem veure fet, aviat, allò que ha estat l'anhel de tot vigatà que hagi estimat i estimi justament i com pertoca la terra on ha viscut.

A actuar, doncs, en aquests instants, els encarregats de fer la feina positiva. Acció. Acció ordenada i ben dirigida. Es per un bé de la ciutat, per la seva riquesa, i també ho és per la Catalunya i per l'Espanya i àdhuc per la guerra. Aquesta necessita del poble, i a aquest hi precisa vitalitat i producció ininterrompuda. S'ho mereix l'hora del present i s'ho mereix l'esdevenidor.

J. C. R.